

MURAT YALÇIN

# ŞEN SAAT



ÖYKÜ

❤  
CAN

2.  
BASKI



MURAT YALÇIN

ŞEN SAAT

© 2007, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Defne Yayınları, 2006

Can Yayınları'nda 1. basım: 2007

2. basım: Mart 2013

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Lipskiy

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-0893-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[www.canyayinlari.com](http://www.canyayinlari.com)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

MURAT YALÇIN  
ŞEN SAAT

ÖYKÜ



Murat Yalçın'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

*Karga Zarif*, 2012

*Aşkımumya - İma Kılavuzu*, 2013

*Kesik Hava*, 2013

*Hafif Metro Günleri*, 2013

MURAT YALÇIN, 1970 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdi. 2000'den bu yana *Kitap-lık* dergisini yönetiyor. Öykülerini topladığı kitaplar *Aşkımumya* (1995), *İma Kılavuzu* (2003), *Şen Saat* (2007), *Kesik Hava* (2009) ve *Karga Zarif* (2012). *Hafif Metro Günleri* romanını 1998'de, yazınsal notlardan oluşan *Kontrol Kalem*'ni ise 2011'de e-kitap biçiminde yayımladı.





## İçindekiler

|                                      |     |
|--------------------------------------|-----|
| Canlı Doğa Albümü: Mağara.....       | 11  |
| İnsan Karaltısı.....                 | 15  |
| “Kum Saati Olmak İsteyen Kadın”..... | 25  |
| Kalp Krizi.....                      | 33  |
| Canlı Doğa Albümü: Ova.....          | 39  |
| Hayal-i Hakikiye Sahneleri.....      | 41  |
| İssız Evde.....                      | 49  |
| Üçgenin İç Acıları.....              | 53  |
| Canlı Doğa Albümü: Bahçe.....        | 57  |
| Şen Saat.....                        | 59  |
| Tirilye Totemleri.....               | 65  |
| Köpekli Tagore.....                  | 71  |
| Sıtkı.....                           | 77  |
| Canlı Doğa Albümü: Dağ.....          | 83  |
| Kızıl Bayır.....                     | 87  |
| Helva.....                           | 91  |
| Canlı Doğa Albümü: Kıyı.....         | 95  |
| Ters Yüz.....                        | 99  |
| Kardan Adam.....                     | 105 |

|                                |     |
|--------------------------------|-----|
| Canlı Doğa Albümü: Tarla.....  | 109 |
| Korkma Şeyi .....              | 113 |
| Kavun İçi Gibi .....           | 119 |
| Tabut .....                    | 121 |
| Canlı Doğa Albümü: Dere .....  | 127 |
| Hayal Meyal .....              | 131 |
| Şairin Horozla İmtihanı! ..... | 137 |
| Canlı Doğa Albümü: Yol .....   | 141 |

## Canlı Doğa Albümü:

### MAĞARA

Bu karanlık, saklandığı mağaradan çıkıp çıkıp çöküyor tepemize. Yüzükoyun yatırıp iki küreğimizin arasına basıyor dizlerini; kollarımızı arkamızdan bağlayıp kâbuslara atıyor. Üstümüze kapattığı ağır kapıların paslı sürgülerini oynatmıyor güne dek.

Mağaralar, yorgun dağların esneyen ağzı-ları. Karanlık, uyku salarlar yeryüzüne.

İnsan oralarda çoğaldı. Bir canlı türüydü. Dünyayı ele geçirip kafasını uzaya taktı sonradan.

Mağaralarımıza çekilip kalırdık, boşluğu gagalayan kuş cıvıltılarıyla dallar oynadığında. Olur olmaz ağlardık. Gözyaşlarımızla tuzlanmış taşları keçiler, eşekler yalardı. Etlerimizi kemiklerimizden sıyrıp yedirirdik köpeklerimize. Sözlerimizi şiire batırır, öyle sunardık dudaklarımızın ucuyla. Kahkahalarımızla ıslatır, gülümsemelerimizin güneşinde kuruturduk öfke çiçeklerini. Mermer makaslar yapardık sırtımızı ağaçlara dayayıp. Kuru yaprakların üstüne uzanıp soldururduk bedenlerimizi.

Toprağın nabzını tutar, ağrılarımızı serin taşlara akıttırdık. Sesimiz yorulurdu yankılanmaktan. Dönüp dönüp düşerdi.

Kısa boyluların kısa boylulardan söz ederken ellerini dizleri hizasına götürmesine ilk biz gülmüştük. Gülmeler saklardık yabancıları yapraklarının arasına. Olgunlaştırdık bakışlarımızı yağmur sicimlerinde. Mağara kırkıngıçlarının sesi sarp kayalıkların tozunu alırdı sabah sabah.

Aynı yamaçların çocuklarıydık. Masal kumaşımızdan bir iplik kaydı mı aklımız çıkardı. Mağaralar birikmiş karanlıklarımızla, gece artığı korkularımızla doluydu. Katran kazanına düşmüş külçe altındı rüyalar: Somdu, yomdu!

Ormanda gezinirken bir kaplumbağa bulduyduk; yalnızdı, içine kapanıktı. Sıcaktı; iğne iğne terliydik. *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Bağasına vurdu arkadaşım, elindeki değnekle. Yetinmedi, kurcaladı, dürttü hayvanın orasını burasını; deliklerini yokladı. Bağasına sindi; bir kaya parçası oldu ayağımızın dibinde. *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Dinlemedi. Bir tane daha bulsak da iki ayağımızla çıksak... Ne güzel olur, dedi. Ayağının tahta burnuyla ters çevirdi. *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Mağaraların bulunduğu yamaçtan bir insan sesi uludu, ormana ulaştı: Adımız çınlıyordu, bütün kuş cıvıltılarının, böcek zırlıklarının üstünde. Bulutlara değen, gökten inen bir ses...

Ormandan çıkıp koşmaya başladık yamaca doğru. *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Sürüngen, romatizmalı köklerin serinliğinde, solucanların neminde, tırtılların gözünde, yaprakların tüyünde, rüzgârda titreyen kuru dalların tozunda, örümcek ağlarının düğümlerinde, peteklerin gümecinde, taş yosunlarının karasında, karınca yuvalarının ağzında... *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Anladı mı, inandı mı? *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Karşı çıktı mı, tersledi mi? Kanıt istedi mi? *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Elindeki değneği fırlattı. Bak, dedi, şu değneğin düştüğü yere bak! Havada nasıl vınladı, duydun mu? *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Bir taş aldı, fırlattı var gücüyle. Duydun mu, dedi, taşa çarptı! Nasıl çınladı ama! *Kırın vicdanı olduğunu söyledim ona.*

Tınmadı. Sustum. Onu karanlığına uğurlayıp mağarama döndüm.

Ertesi gün sırtüstü buldum kaplumbağayı. Düzelttim, yürüdü gitti, ağır aksak. Yitti, otları dalgalandıran esintide.



## İNSAN KARALTIISI

Yıkıcılar günlerce balyoz salladılar; yerle bir oldu köhne apartman. Kamyon kamyon moloz taşındı, toz duman. Açılan gedikten bir apartman güneş fişkırdı.

Sehpayı güneşe çekmesini istediler çaycıdan. Tabureleriyle onu izlediler. Güneşin iyi geleceğine inanıyorlardı. Neye? Isınmak çayın deminde, birbirlerine bakmak, saygıya sevgi sürmek güzel şeydi. Gülümseyen güneşin gözlerine yerleşmesi, sevgi tohumlarının patlaması, boy boy filizlenmesi... Bir sigara içimi olsun, dilleşmek.

Beyaz kedi, kadının beyaz çizmesinin burnunu yalamayı bıraktı; iri bir böcekle oynamaya başladı. Çenesini yere dayayıp pusuya yattı; ölçülü pençeler savurdu. Çizmenin topuğuyla tabanı arasındaki boşluğa kaçtı böcek.

Kadın, gözlüğünü sigara paketinin yanına koydu. Yüzünü örten saçlarını arkaya itti uzun parmaklarıyla, ense-sinde demetledi, sol omzunun üstünden göğsünün çatasına yığıldı. Alnına vuran güneşte soluğunu düzenledi. Sağ elini yanağına dayadı: huzurlu, dalgın, dinlemeye hazır.

Rengârenk boncuklu bilekliği parılıyordu. Dizlerini sımsıkı birbirine yapıştırdı; eteğini aşağıdan bacaklarının arasına sıkıştırdı sık sık.

Karşıda, ucuz birahanenin önünde beş genç oturuyordu. İkisinin şiir kitabı vardı; biri daha yayınevi arıyordu; biri ölene dek kitap çıkarmayacağını ama fotokopile ri elden ele dolaşacak şiirler yazacağını her fırsatta ilan etmekten zevk alıyordu; biri de gelecek ay ilk şiirinin çıkacağı dergiyi beklerken harıl harıl yeni şiirler yazıyordu.

Biri aralıksız konuşuyor (“düş mihraklar”...), biri sigara paketi jelatinini hışırdatarak inceliyor, biri yanındaki nin çakmağını kontrol ediyor (alevini ayarlıyor), öteki de masadaki şiir kitabının sayfalarını hızla çeviriyor, aralıksız konuşanın dudaklarına bakarak dinliyordu. (Çenesindeki beni ilk kez görüyordu. Birkaç şiir okuyor, gene o bene bakıyordu.) Beşincisi hiçbir şey yapmadan duruyordu.

“Esra’nın ısrarıyla gittim, yoksa ne işim var orada! Sen de çok iyi biliyorsun ki...” Biliyor muydu? Biliyor, bilmek istemiyordu. Ağzının içine bakıyor, merakla bekliyordu. “Konuş ulan!” öfkesiyle konuşulanlar nereye varacak, neyi çözecekti? Saygı Çerçevesi dağılmak üzereydi. Sözcükler binbir kılığa giriyordu. Sözcükler, başı kuyruğu kopuk, kıvranan yılan parçalarıydı. Her şeyin çıktığından çıkmasını bekliyorlardı. Kadın, yarlarda gezinen bu ilişkide kuracağı herhangi bir cümlenin çığa dönüp üstüne gelecek bir kartopu olduğunun ayırındaydı.

Sigara paketindeki desenlerden hayvan çıkarma oyunu oynayan genç, arkadaşının elindeki kitabın yazarıydı. Şiirlerinin (kendi deyişiyle “kaplama şahsiyetler” tarafından) böyle bıkkın, gevilerek okunması canını sıkı-mıştı. Hoyratça karıştırılacak, yarı buçuk okunup bırakılacak, saygısız ellere düşecek bir kitap değildi onunki. Sesini çıkarmadı, “Burnu büyümüş” denmesin diye kızgınlığını gizlemeli, aldırış etmemeliydi. Becerebildiğince.



Sesi gittikçe içine gömülüyordu; açıklama yapma gereği duymuyordu aslında, konuşmaya gönül indirmiş, çelimsiz cümlelerin ardında hatır için sürükleniyordu. Kesin sonuçlara varmıştı varmasına da, ona belirli bir süre tanınması, bu sürede kararsızlık gösterisini başarıyla sahnelemesi gerekiyordu. Sustuğunda, adam lafa abanmak üzere hazır kıta bekliyordu.

Okuduğu bir kitaba yıllar sonra yeniden göz atıyordu. Bir anı kımıldıyor, bildiği bir pasajdan geçiyordu. Hangi kitabın neresindeydi, ilk okuyuşundan başka bir okuma mıydı bu, kestiremedi.

Birahanenin yan cephesindeki kırmızı tuğlalar kan oturmuş yaraydı, açıkta sızlayan. Kadın, yıkılan binanın yerine yenisinin ne zaman yapılacağını düşündü, üstüne vazife. Geçmiş mevsimlere, yaşanmış hayatlara, dev vinçlerin kaldıramayacağı sevinçlere, üzüntülere, mutluluğa, düş kırıklıklarına kapıldı. Konuşulanların çoğunu duymuyor, duyduklarına aldırılmıyordu.

Adamın yüzünde, hayatının bütün yüklerinden kurtulmaya kararlı bir ifade sezdi. Bu, ona yüklediği bir ifade bozuntusu da olabilirdi.

Yüzü karardı adamın. Kadının dinginliği, sükûneti çileden çıkarıcıydı. Ellerinin, dizlerinin titremesini bu kış güneşinin altında kemiklerine işleyen soğuğa bağlıyordu. Nasıl yatışacaktı? Kadın konuşsa çaresizliği büyürdü. Onu çözdiğünde iyileşmeyecekti ki... Çatlak bir küptü gövdesi; sızdırıyor, içi giderek azalıyordu. Boşalmaktan, işe yaramaz olmaktan korkuyordu. Baştan alıyordu sürekli ama çözemediği, anlayamadığı sözlerin sayısı her defasında artıyordu.

“Esra’nın ısrarıyla gittim, yoksa ne işim var orada! Sen de çok iyi biliyorsun ki...” diye başlamıştı söze. Buydu işte, ötesini kurcalamamalıydı. Her şey söylendiğinceydi, kadının söyledikleriyle yetinmeyi bilmeliydi.

Kadın dinlerken yüzüne bile bakmıyordu. Binalarda, gökyüzünde gezdiriyordu gözbebeklerini. Sonsuza dek uzayacak bir formül yazıyordu boşluğa, kefenе bü-rünmüş.

Sigara paketini hâlâ çevirip duruyordu masadaki eli. Kadınla adamı izliyordu bir yandan. Bir çift kedi kafasına benzetti kadının dizkapaklarını, baş başa uyuklayan. Karşısındaki adam, başını omuzlarına gömmüş, çala ağız konuşuyordu. "Uzun-çalar yayında," diye mırıldandı, "uzaktan bile insanın kafası şişiyor!"

Kadın, sigara paketine uzanan parmaklarını ağzına götürerek sessizlik işareti yapsa dünyanın bütün gürültülerine son verebilir, yeryüzünü dinginlik cennetine çevirebilirdi. Bilekliğiyle de o cennete zarif bir cilve katar, boyuna duman üflediği dudaklarının dar aralığından tatlı bir meltem estirebilirdi. İstese.

Yıkılan binanın dördüncü katı hizasında, birahane-nin olduğu binanın sıvasız cephesindeki çıkıntıda üç sıra lacivert fayans kalmıştı. O fayansları yapan eski ustaları, zamanında o fayanslara dalmış gözleri, o insanların anılarını, bir bir tükenip gitmiş ömürlerini düşledi. Kim bilir hangi sesler yankılanmıştı fayanslarda?.. Orada, o fayansların önünde kimler yıkanmıştı? Yıkanırken neler düşünmüş, hangi düşlere dalmış, hangi şarkıları mırıldanmışlardı? O apartmanda kimler, kaç kez sevişmişti? Kaç kişi ölmüştü? Cinnet cinayetleri işlenmiş miydi?..

Yoruldu. Geçmiş hayatlara, başkalarının zamanlarına sürüklenmekten alamıyordu kendisini. Bu sürüklenmelerden, uzaklaşmalardan, kopmalardan haz alıyordu. Adama acıdı. Kararmış bir suratla, yavan bir yemek pişiriyordu önünde, acemice. Yer miydi, yutar mıydı?

Adamsa uzaklaşmak, uzaklara gitmek istedi, uzun bir yolculuğa çıkma arzusu depreşti. Teninde bir çalı, tırnaklarının arasında bir kıymık, ense kökünde bir yanık acısı dolandı.

Gidenlerden çok kalanlar yol alıyor, kalanların attığını gidenler taşıyordu. Kalanlardan kalanları kim kaldıracaktı? Şu kadın ne yapardı?

Süregelen ne çok arzuya nokta koyduğu, içinde bulunduğu ânı değersizleştirdiği, bir tavsamışlığı, dahası bir tükenmişliği kabullendiği söylenebilir miydi, “şu kadın” la? Taşa, düştüğü nehrin dibinde kuru bir yaprak hafifliğiyle savrulan bir taş döndü yüreği.

Çocukluğuna sızdı. Zevkli bir kaçıştı bu, gerekliydi. Pamuk şekerleri anımsadı: Hem pedala basar, hem ince bir çıtayı camekânın içinde hızla gezdirerek uçuşan şeker pamuklarını ucunda toplarlardı. Sokak köşelerinde, insan kafası büyüklüğünde uçuk pembe bir topun oluşması bir dakika bile sürmezdi. Yanaklara bulaştırmadan yenemezdi. Yenilmez, içilmez, yalanmaz, yutulmazdı; bulaşan, renkli bir tattı.

Ne vardı geçiştirirse, anlamamış, yanlış anlamış olsa... Düşlere, insanlara, ötelere, geçmişe, geleceğe, nesnelere, az önce evden çıkarken çizmelerinin fermuarını çekişine, bindikleri takside şoförün zifoslu camlara su fişkırtıp gıcırtilı silecekleri çalıştırışına, dikiz aynasına takılmış hapishane işi boncuklu tespihe, o tespihi yapan tutuklunun yazgısına, tespihi yaparken kurduğu düşlere dalabilse. Bütün günü bunların yorgunluğuyla geçirse...

Sabahları gazete aldığı bakkalın yanındaki yaşlı ganyancıya bir hayat kuruyordu kaç zamandır. Hatta ona “Giz Emimi” lakabını takmıştı. Öğlen saatlerinde lahmacunları bohçalayıp atıverirdi yüzündeki karanlık deliğe; üç lokmada bir serin köpüklü bardağa sarılıp ayran dökerdi kırçıl çalılıklı bu deliğe... Gerginliği azaldı, beyni

gevşedi. “Ganyancıyı düşüneneğim” notunu belleğinin girişindeki mantar panoya astı.

Sokağın öteki ucunu süpürdü rüzgâr. EKMEK ARASI BALLI KAYMAKLI MUZLU YAPILIR yazıyordu köşedeki seyyar tezgâhın camında. Kitapsız şair, seyyar kahvaltıcının elindeki ağır saplı bıçağı paket kâğıtlarının üstüne koymasıyla birlikte insan bıçaklamanın “an meselesi” olduğunu düşündü: İnsan bıçaklama ânına yoğunlaştı, bu mükellef sofraya ilişti iştahla. Yabanıl bir lezzetle dolan ağzı sulandı.

Kahvaltıcı, posbıyıklarının altından elinin tersiyle ağzını sıvazladı, arabanın koluna asılı kirden rengi dönmüş havluya sildi ellerini. Havlu, korna kıyamet caddeleri doluran düşün konvoylarını anımsattı.

Bir şeylerin içinde yeni bir heves uyandırmasını arzuluyordu hep. O heves bir uyansa tutkuya dönüştürürdü. Her şeyin bu denli gelip geçici olmasına katlanamıyordu.

Hayata salgı bezlerinin egemen olduğu kanısını dilendiriyordu günlerdir. Bir kurşun gezdiriyordu bağrında. Dayanaksız bırakan bir saçmalık tohumu patlıyordu. Zihnini kolayca mayalayan, kabartan, dayanılmaz kokular saçan bir tohumdu bu. Cemekânın üstündeki bıçakla kesip çıkarmalıydı bu uru.

Kadın, adamın dalgınlığından yararlanarak, “Ne düşünüyorsun?” dedi. “Bilmiyorum,” dedi adam, “gerçekten bilmiyorum... Düşünmem gerek.” Bilgiç bir edayla bir son nokta koyarcasına ekledi: “Ama şu var, kötü giden bir ilişkiye kadın yorgunluk, erkek bıkkınlık bence.”

Çayını karıştırdı, kaşığına çay tabağına koydu. Neyin, ne işe yarayacağını kestirebilecek durumda değildi adam. İçi boşalmıştı, dile gelenler gelmese de olurdu. Zaman geçiyordu ama kendi zamanı daha hızlı geçiyor-

du. Bu hızı ölçebilecek bir aygıt yoktu elinde. Yeterince konuşmuştu, boş yere.

Çayından bir yudum daha alırken bakiştılar: Adam umutsuz, kadın dingindi.

Adam bu dinginliği görüyordu. Dinginlik, rahatlık mıydı? Kadın rahat mıydı? Yani mutlu muydu, ferahlanmış mıydı, kurtulmuş muydu? Bunu bilmesi neyi değiştirirdi? Neyin, nasıl değişmesini istiyordu? Kendini kötü mü bulurdu?

“Çok kaygan her şey...” diye söylendi, kadının duyabileceği bir sesle. Başka bir boyuta geçmişti, kendi kendine konuşurcasına konuşabilecekti. Anlatabilirdi ona aklından geçenleri. İyice düşünülmüş tartılı cümleler kurması gerekmiyordu. İyice düşünmek? Sessizliği yoklayan sözler, bir esintiyle uçuşan soğuk küller...

“Gözü sakınmak gerek çerden çöpten,” dedi kadın, lacivert fayanslara dalarak, “ben sakınamıyorum, sürekli bir şeyler kaçıyor. Gözünün yaşardığını biliyorsun, açamıyorsun, çeviremiyorsun. Parmaklarını yanaklarına götürmeden ıslaklığı anlamamak...” Adam, bir öpücük kondururcasına böldü bu sayıklamayı: “Rüzgâr eserse hissedersin o ıslaklığı da. Islanan yerler çabuk soğur.”

Kadın, sigarasının ateşini izmarite dayadı, gülümsemedi. Adam bu gülümsemeyi kaçırdı. Kadın, ciğerlerinden topladığı son dumanı da her yanı çürük, üflense devrilecek sehpa üfleyince kedinin beyaz tüylerine kül yağdı.

Ekmekarasıballıkaymaklımuzluyapılır arabasının önünde vişneçürüğü kruvaze ceketli, ince bıyıklı bir adam belirdi. (“Sevenin halinden sevenler anlar” ekşi hüznüyle yaklaşıyordu.) Üstünde gezinen buharlı ütünün sıcaklığını yayan pantolonunun keskin çizgileri –ceketinin, gömleğinin metal düğmelerinden, kalın dudaklarının yarığından, bıyığını ikiye ayırıp burnunun keme-

rinden geçerek alınının ortasında bir öfke kabarığı damarla birlikte- saçlarının arasında kayboluyordu. Dalgalı, ak yaldızlı saçları başını aydınlatan gümüş telkâri bir taçtı. Geniş alınını sınırlayan uzun kaşları, cehennemî bir alevin üstünde sallanan sırat köprüsüydü.

Koşaradım yanına gelen çaycıya, “Burada intihar eden genci tanır mıydın?” dedi, sokağa kol kanat geren bir tınıyla. Birahänenin önündeki gençleri gösterdi çaycı (komutan yaveri duruşuyla): “Şunların arkadaşıydı, onlar daha iyi tanır.”

“Şu arkadaşınız vardı ya, intihar eden, onu soruyor beyefendi...” Beş yüz, on göz adama döndü. Kırmızı mürekkep hokkası gözlerle dolu masaya iki adım kala, “Lütfen, rahatsız olmayın beyler,” dedi, “amcasıyım da, sadece son günlerini merak ediyorum. Beklenmedik bir olay değildi gerçi...” Çaycı densizliğe varan bir işgüzarlıkla girdi araya (elleri göbeğinin üstünde bağlı): “Şu kedi onundu beyefendi. Biz de bakarız ama isterseniz.”

Şairlerden biri: “İnsan olmaktan bıkmıştı, ‘İnsanlık dar geliyor bana artık. Çan dili gibiyim, bütün bedenim zonklıyor. Başka bir âlemden bakıyorum insana, dünyaya,’ demişti.” İkincisi: “CAFE’R’de buluşurduk ara sıra. Kendini bu dünyada ağırlamaktan usanmıştı.” Üçüncüsü: “Her yılbaşı gecesi vasiyetini yeniden yazardı.” Çaycı iyice laubali: “Şu duvar dibinde otururdu sabahları. Son zamanlarda insanlıktan çıkmıştı zavallı...” Kitapsızlığıyla gururlanan şair: “Bu binalar, bu pasajlar karanlık ruhları ayartıyor efendim. Belediye bu konuda bazı önlemler almalı, değil mi?”

Çaycı, gene lafa karışacak oldu ancak adamla kadının güneşli sehpadan kalktığını görünce hesabı almaya gitti. Giderken de intihar eden genci anımsadı: Bir sabah, yıkılan apartmanın terasında bir insan karaltısına rastlamıştı. Pejmürde kılıklı genç, teras duvarında cam-

baz rahatlığıyla yürüyordu. Eli ayağı karışmış, başparmağını yakmıştı.

Yanık acısını parmaklarında duydu gene, içi kamaştı. İlkokulun kapısında saçlarından, alnından öptüğü kızı, Avustralya kıyılarında intihar eden balinalar düştü aklına.

“Yeğenimin hatırası olsun...” diye mırıldandı kruvaze ceketli adam. Kucağına yerleşen kediyle yıkılan apartmanın arsasına, yerinde yeller esen güneşli çocukluğuna doğru yürüdü.





*Modern öykünün gözde isimlerinden Murat Yalçın, edebiyatımızın kalıcı yazarlarından biri.*



Murat Yalçın, *Şen Saat*'te, çıktığı öykü serüveninde birtakım değişikliklere gittiğini işaret ediyor. Hikâyeler öne çıkıyor, tipler çeşitleniyor, İstanbul ve başka öykü mekânları elle tutulur hale geliyor ve anlatı geleneğimizin mirasına türlü vesilelerle göndermeler yapılıyor. İronik bir anlatımla yazılanlar, yazarın iyi tanıdığı çevrelerin yaşamından izler taşıyor.

Güzel bir şey ummak! Murat Yalçın, "İnsanın başından geçenlerin değil de zihninden geçenlerin öyküsünü anlatmaya yatkınım," diyor. Yatkın olmak bir yana, başarılı da. Hikâyelerin tamamı öyle. Belirli bir olay yok, zaten olaya da gerek yok. Her şey hayatta olabileceği gibi. Bir gasp olayını anlatsa bile hayatın içindeki doğallıkla anlatıyor ve siz de öyle karşılıyorsunuz. Normal bir insan hayatın içinde nasıl var olur, nasıl bakar, algılar, bunları hikâyeye ediyor. Yazıyı "bir eylem biçimi" olarak görüyor. Eylemi başarıyor.

METİN CELÂL

ISBN 978-975-07-0893-0



9 789750 708930